

ŠOKUJÍCÍ SVĚDECTVÍ Z PRVNÍ RUKY O DĚSIVÝCH PRAKTIKÁCH ČESKÉ FAŠISTICKÉ JUSTIČNÍ MAFIE. JEDINÝM CÍLEM TZV. “SOUDCŮ” BYLO NA POLITICKOU OBJEDNÁVKU ZLIKVIDOVAT SVOBODNÝ PROJEV A NASTOLIT TOTÁLNÍ BEZPRÁVÍ! WALTER KRAFT - DETAILS O “SOUDU”

- CZ24 News | 26. června 2021

ČESKO: Poslanecký asistent Jaroslava Foldyny, Michal Walter Kraft byl soudem pravomocně odsouzen k tomu, aby zaplatil buď třicet tisíc korun nebo si šel na dva měsíce sednout do vězení. Jeho texty prý podněcovaly nenávist. Soudní proces ovšem byl podle Krafta nespravedlivý a nebylo mu umožněno se bránit. „Já za sebe mohu prohlásit, že naději, že se díky daru rozumu dají vyřešit problémy společnosti, již skutečně nepociťuji,“ říká. A sepsal návod pro ty, kteří by snad chtěli být tak odvážní, že by šli se svým názorem ven.

Michal Walter Kraft

Před týdnem soud pravomocně v odvolacím procesu odsoudil politického poradce Michala Kratfa, který krom jiného pracuje jako poslanecký asistent Jaroslava Foldyny. Odsouzený si může vybrat. Buď zaplatí 30 tisíc korun, anebo stráví dva měsíce ve vězení. Takový je trest za tři články na téma migrace.

Rozsudek za články v médiích je dle mnohých průlomem ve vnímání svobody slova v České republice. Někteří varují, že boj proti „nenávisti“ postupem času zasáhne mnohem širší názorové spektrum; jiní mají radost, že „ten od Foldyny“ dostal přes prsty, a případně se hlásí o vlastní zásluhy. Jako například Jan Moláček z Deníku N, který poslal soudkyním „palec nahoru“ za to, že Kraft byl odsouzen za své názory.

Michal Kraft u soudu namítal, že proces byl veden tendenčně. Soudkyně nepřipustila žádného z jeho svědků, a odůvodnění rozsudku obsahovalo perly typu „Texty podněcují nenávist i přesto, že se nepodařilo prokázat, že by v někom nenávist skutečně podnítily“.

Po vynesení rozsudku sám Kraft popsal průběh řízení lapidárně: „Jak se soudí verbální trestné činy v ČR v r. 2021. 1) Prokurátor vytvoří text, jehož autorství přiřkne vyšetřovanému a obviní jej. 2) Soud tento text bere jako text obviněného a při líčení nedovolí obviněnému uvést věci na pravou míru. 3) Soud konstatuje vinu obviněného a vynese rozsudek,“ shrnul do tweetu s tím, že nemohl ani přednést závěrečnou řeč.

Pro ParlamentníListy.cz nyní odsouzení Kraft zareagoval. V rámci na svůj případ se rozhodl sepsat manuál pro lidi s vlastním názorem. Na základě vlastní zkušenosti přináší závěr, že pokud máte na něco jasný názor, měli byste „držet hubu“, jinak riskujete trest.

Michal Walter Kraft: Manuál pro majitele vlastního názoru

Setkal jsem se s naší justicí. Upřímně řečeno, už před tímto setkáním jsem neměl velké iluze, ale přiznávám, že skutečnost mnohonásobně předčila moje očekávání. Musím také přiznat, že toto setkání ve mně podnítlo ani ne tak nenávist, jako spíše opovržení a hnus, jaké jsem za padesát jedna let svého života nepoznal. Aby nebyl k jakémukoli negativnímu pocitu podněcen nikdo další, a aby

následně nebyl podněcovač odsouzen, rozhodl jsem se, že každému, kdo má, nedejbože, vlastní názor, o který by se s někým, nedejbože, chtěl podělit, dám návod, jak něco takového udělat a nebyt odsouzen za podněcování. Protože jsem se setkal s naší justicí, tak na tomto místě prohlašuji, že vše, co je v tomto a rovněž i jakémkoli jiném mém textu uvedeno, je pouze to, co jsem někde slyšel od nějaké další osoby. Nejedná se tedy o můj názor (ostatně; žádný už nemám), a „ichforma“ textu je skutečně jen uměleckou formou, která v žádném případě neznámá, že to, co píš, si opravdu myslím (ostatně; nic si už nemyslím) a vlastně to ani neznámá, že to píš já. Svůj návod, jak postupovat tak, aby majitel názoru nebyl odsouzen, jsem z důvodu přehlednosti shrnul do jedenácti tematických okruhů, z nichž vyplývají návody bezpečného chování. Číslo jedenáct není náhodné. Liberální demokraté jsou přesvědčeni o tom, že stojí nad Bohem, a protože Božích přikázání je deset, tak je logické, že neomarxistických pravidel musí být alespoň o jedno více. To je ale poslední místo, kde najdete nějakou logiku...

I. Pravda:

Pravdou začínám záměrně, protože zde může dojít k zásadnímu nedorozumění. Úvaha „napsal jsem pravdu, tak se mi nemůže nic stát“ je jedním z největších omylů, kterého se jedinec užívající si všech vymožeností liberální demokracie může dopustit. Pravda české soudy totiž vůbec nezajímá a k diskusi na toto téma proto vůbec nedojde. Zahodte tedy historické zkušenosti lidstva, logiku i empirická data. Zahodte statistické údaje, vědecké poznání a všechnu další podobnou veteš. Odkopněte dar rozumu a nechte se nést mystickým fluidem neoliberalismu. Realita je dnes již zcela nepodstatná, podstatné jsou už jen pocity... a právě do nich se snažte co nejvíc vžít. A čímž pocity jsou dnes důležité a čím nikoli? Zde moje znalosti, bohužel, končí. Zkuste se ale zeptat státního zástupce Laty, státní zástupkyně Mizerové, soudkyně Kantorové, soudkyně Černé, nebo alespoň držitele Sorosových cen, Moláčka. Ti všichni toto tajemství jistě znají a když Vám jej prozradí, tak budete v jejich partě vševědoucích vše vedoucích. Mně, bohužel, své tajemství neprozradili, tudíž v té partě nejsem.

I. Prokurátor(ka)

V partě velmi důležitá osoba. Její role spočívá především v tom, že z Vašeho textu vystřihne jeho jednotlivé části, a poté je zase porůznu slepí dohromady a opatří vlastním komentářem, a to vše přesně tak, aby výsledek odpovídal záměru justice, což je Vaše odsouzení. Soud se tedy nebude nijak zabývat Vaším textem, ale pouze textem pana prokurátora, či paní (slečny) prokurátorky, o kterém ovšem všichni budou tvrdit, že jde o text Váš. Pro ilustraci, jak to celé funguje, uvedu příklad.

Ve svém originálním textu napíšete například větu:

„Dle mého názoru, je morálně ospravedlnitelné, zastřelit každého člověka, u nějž je nepochybné, že se chystá vyhodit do vzduchu mateřskou školu plnou malých dětí.“

O této větě se jistě dá polemizovat, a většina soudních lidí s ní možná dokonce bude i souhlasit, avšak tato věta u soudu nikdy nezazní. Prokurátor(ka) ji totiž přebásní takto:

„Dle mého názoru, je morálně ospravedlnitelné, zastřelit každého člověka.“ A k této své vlastní větě pak samozřejmě dodá komentář: „Obžalovaný touto větou vyzýval k vraždění nevinných a mírumilovných lidí, čímž se dopustil podněcování k nenávisti.“

Pokud si myslíte, že i to nejtupější hovado musí vidět, že mezi originálem a jeho cover verzí je zásadní rozdíl, tak asi máte pravdu. Pokud se domníváte, že tento rozdíl uvidí i soud, tak jste naivní trouba. Ujišťuji Vás, že neuvidí, a když se na tento rozdíl budete pokoušet upozornit Vy sám (pokud se tedy vůbec dostanete ke slovu), tak soudce bude dělat, že neslyší. Je samozřejmé, že kromě soudu

verzi prokurátora převezmou i média – pokud ovšem tuto verzi nevytvoří jako první a prokurátor ji nepřevezme od nich. Mimochodem; zkratky „ctrl c“ a „ctrl v“ jsou jedním ze základních stavebních kamenů naší justice. Alespoň tedy v případě podněcování...

III. Soudce:

Inkluze (se kterou samozřejmě nadšeně souhlasím) zřejmě již pronikla i do naší justice a o Vašem životě, práci, možnosti Vašich dětí studovat a dalších podobných věcech tak pravděpodobně bude rozhodovat osoba, která má, kromě již zmíněné vady sluchu, i značné potíže s porozuměním psanému textu, avšak jak naslouchátko, tak asistent pedagoga budou v jednací síni chybět. Zároveň je však tento člen party osoba, která je přesvědčena o vlastní neomylnosti a nadřazenosti. Pro lepší pochopení opět uvedu příklad. V textu o soužití automobilistů a cyklistů napíšete:

„Srazit autem cyklistu je technicky snadno proveditelné, a něco takového by dokázal udělat každý čerstvý držitel řidičského průkazu.“

Soudce toto fakultativní (a pravdivé) prohlášení ovšem posoudí, jako výzvu automobilistům k hromadnému zabíjení cyklistů. Na Vaši námitku, že jde pouze o konstatování pravdivého faktu bez jakékoli výzvy, jež, aby byla výzvou, musela by být formulována jinak, pak odpoví, že jako inteligentní člověk jste si měl být vědom toho, že si to takto někdo může vyložit. Takže pozor, jste zodpovědní i za to, že někdo má vážné potíže se základní funkční gramotností, logikou, vnímáním reality, či emoční nestabilitou! Pamatuji doby (ještě před liberálně-demokratickou revolucí) kdy tyto věci byly odpovědností rezortu školství, popřípadě zdravotnictví. To už ale neplatí.

IV. Logika a strukturované myšlení

S něčím takovým vůbec nepočítejte, a proto okamžitě zapomeňte na standardní způsob práce, kdy nejprve zanalyzujete problém, následně popíšete možné varianty jeho řešení, a v samotném závěru, jež je v textu (logicky) umístěn až v jeho závěru, z možných variant vyberete tu nejlepší. Nikdo žádný Váš text totiž nedočte až do konce, a proto je závěr textu nutné napsat hned na jeho začátek a začátek zas na konec... nebo vlastně, pro jistotu, začátek úplně vynechat. Co je ale nejdůležitější: vycházejte z toho, že liberální demokracie žádné problémy nemá, a proto není potřeba hledat jejich řešení. Vycházejte z toho, že úplně všichni lidé na světě jsou dobří, všichni se mají rádi, a proto se o nikom, samozřejmě až na určité výjimky (o nich ale až později) nesmí napsat nic, co by snad u někoho mohlo vzbudit jiný pocit, než nekonečně radostné vytržení. Víím, že to zní absurdně (Ostatně; co dnes nezní?), ale je tomu skutečně tak. Co se stane, pokud se touto radou nebudete řídit, opět uvedu na krátkém příkladu.

Píšete text o tom, jak vyřešit soužití s agresivním sousedem, který k Vám už několikrát vtrhl do bytu, znásilnil Vaši manželku a Vám rozbil hubu. V dobré víře, že o řešení takového problému smíte svobodně přemýšlet, tedy začnete zvažovat možné varianty postupu. Vyjdou Vám následující:

1. Nechám si od souseda dál rozbíjet hubu a násilnit ženu, a kromě toho, že mu občas strčím do schránky nějaké peníze, aby ten dobrý člověk snad neměl starosti se zajištěním svých životních potřeb, tak mu vždy, když bude provádět násilný koitus s mojí ženou, připravím obložené chlebíčky. To, že se mu nakonec omluvím za nepořádek v mém i jeho bytě, je, jak říkají prodejci aut, „v základu“.
2. Až se zase bude ten dobrý člověk vracet ze srazu sekty dalších dobrých lidí, kteří tvrdí, že násilnit v mém bytě moji manželku a mně uříznout hlavu, je jejich svatým právem, tak ho pěkně vezmu po hlavě cihlou, nebo násadou od krumpáče, což nejspíš nepřežije a bude od něj pokoj.
3. Pořídím si lepší dveře od bytu, aby se ke mně ten dobrý člověk už nemohl dostat, a také mu

přestanu dávat svoje peníze a připravovat občerstvení. Zkrátka, nechám toho dobrého muže, aby si žil ve svém bytě za své a po svém, a zajistím, abych si ve svém bytě po svém a za své žil také já. V této variantě samozřejmě připustíte možnost, že si o ty nové dveře soused rozbije hlavu, ale to je jeho zodpovědnost – nemá zkoušet je prorazit.

V závěru svého textu pak napíšete, že po zvážení všech pro a proti se Vám první varianta moc nezamlouvá, druhá je sice lepší, ale z mnoha důvodů se Vám do ní také moc nechce, a proto bude nejlépe, rozhodnout se až pro variantu třetí – tedy pro lepší dveře. Prokurátor i soudce ovšem budou do omrzení tvrdit, že jste plánoval vraždu svého souseda a nabude na světě síly, která by je přiměla dočíst Váš text až do konce, kde by viděli, že varianty 1 a 2 pouze zmiňujete jako možné, avšak jejich provedení ZAVRHUJETE. A tak budete odsouzen za plánování vraždy, i když jste jen chtěl lepší dveře.

V. Obhájce

V jiných soudních případech důležitá osoba, u trestného činu „podněcování k nenávisti“ však docela nepodstatná. Párkrát sice dostane slovo, ale nikdo ze soudců ho neposlouchá a veškeré jeho návrhy jsou ostentativně zamítány (mohl bych dokonce skoro až přísahat ne to, že se soudci při líčení mému advokátovi pod rouškou posmívali), protože o Vaší vině je jasno už dávno před líčením.

VI. Důkazy

Pokud si myslíte, že když soudu dodáte několik tisíc stran textového materiálu, který jasně dokazuje, že to, co Vy, napsalo už velké množství lidí před Vámi i po Vás, a nikdo je nesoudil, tak k tomu soud přihlédne a Vás také neodsoudí, tak jste jednoduchý jak marocká striptérka. Soud to, co pracně dáte dohromady a pak mu poskytnete jako písemné důkazy, totiž vůbec nebude číst a pokud snad náhodou ano, tak platí odst. III. tohoto textu. O předkládání důkazů o tom, že jste pouze napsal pravdu, už byla řeč – tím se fakt vůbec nezabývejte, je to jenom ztráta času, peněz a energie.

VII. Svědci

Myslíte si, že když soudu svědci, kteří jsou v oboru, jež souvisí s projednávaným tématem, autoritami, potvrdí, že jste pouze napsal pravdu, či předloží jakýkoli jiný důkaz o Vaší nevině, tak k tomu soud přihlédne? Pokud ano, tak si zatím vůbec neuvědomujete všechny vymoženosti naší liberálně-demokratické justice. Nač ztrácet čas se svědky, kteří by navíc mohli říct něco, co se soudu nehodí? Kdepak, soud jednoduše Vaším svědkům vůbec nedovolí promluvit a hotovo. Zkrátka; ve fotbale platí „kdo leží, neběží“, u soudu zas platí „kdo nemluví, nesvědčí“. Drobný zádrhel se v mém případě přihodil, když svědek obžaloby (byl jediný, kterého obžaloba měla) svědčil v můj prospěch, protože tvrdil, že moje texty v něm nevyvolaly nenávist, ale naopak radost. Ale to byla jen taková lapálie, který na výsledek neměla žádný vliv. Nenávist totiž podněcujete, i když se neprokáže, že nenávist skutečně podněcujete (to soud fakt řekl), takže na shánění svědků zapomeňte. Opravdu to nemá smysl.

VIII. Zákony

Jeden můj kamarád z dětství (dnes je právníkem) mi na toto téma nedávno řekl: „Na zákony se, chlapče zlatej, úplně vyser, protože oni si s nima vytírají prdel a už se to ani nesnaží tajit.“ Já něco takového určitě neřeknu, abych snad někoho zase nějak nepodnítil. Faktem ale je, že jsem se na soudním jednání 15. června 2021 od členů naší justice dozvěděl například to, že právo pokoušet se zabít příslušníky evropských ozbrojených sil, je lidské právo, které každému Afričanovi garantuje Listina základních práv na svobodu, a pokud někdo tvrdí, že naši vojáci by k obraně své vlastní i k obraně našich hranic měli použít zbraně, tak porušuje zákon. Kromě toho, že nechápu, jak potom

může použití zbraní při obraně hranic předpokládat platná vojenská doktrína AČR, nechápu také to, proč se našim vojákům ty zbraně vůbec porizují. Jediné vysvětlení, které mi přijde skutečně reálné, je pak opravdu to od mého kamaráda z dětství.

IX. Média

Zde platí jednoduchá úměra: čím větší starost o svobodu slova v Rusku, či třeba v Burundi, tím menší starost o svobodu slova v ČR. A protože svoboda slova v Rusku, či třeba v Burundi je skutečně zásadním tématem drtivé většiny médií (především těch našichvašich), tak se s představou, že se o absurditách, které provázejí celý Váš proces, dozví širší veřejnost a zdvihne se nějaká vlna odporu, okamžitě rozlučte. A je to tak správné. Svoboda slova totiž není pro každého a my, Češi, si tuto vymoženost rozhodně nezasloužíme.

X. Závěrečná řeč

Jistě znáte z filmů i z reality, jak obviněný na konci soudu mluví několik hodin. Jak předkládá důkazy, působí na city, brečí, dělá vtipy, zkrátka; snaží se všem dokázat svou nevinu, nebo alespoň říci do světa, jak celou věc vidí on. Na to tady ale zapomeňte, protože žádná závěrečná řeč nebude. Soud jednoduše najednou, zničehonic, řekne, k čemu jste odsouzen a šmytec. Svou závěrečnou řeč si pak, když bude pěkné počasí, můžete přednést maximálně někde v parku.

XI. Závěr

Je samozřejmé, že v ČR v roce 2021 máme svobodu psát a říkat úplně cokoli, ovšem pouze pokud je to „cokoli“ plně v souladu s postliberálně-demokratickým pohledem na svět. Ten je následující:

- 1. Všichni lidé na světě jsou jenom dobří a mají se rádi*
- 2. Protože platí bod 1, tak mluvit a psát o komkoli jinak než jenom hezky, není hezké*
- 3. Protože platí bod 1 a 2, tak tak mluvit a psát o komkoli jinak než jenom hezky, je zakázané*
- 4. Body 1 – 3 neplatí pro lidi, kteří by snad body 1 -3 nějak zpochybňovali. Takové osoby jsou nenávistné stvůry, od kterých je potřeba společnost očistit*
- 5. Body 1 – 3 neplatí pro většinu bělochů (o tom, pro některé platí a pro které ne ale až jindy)*
- 6. Bod 4 neplatí pro nebělochy*

Jediným způsobem, jak se podělit o svoje názory, které jsou jiné, než ty liberálně demokratické, a zároveň se nedostat k soudu, který není možné vyhrát, proto je, o své názory se nedělit. A jak se podělit s své názory a zároveň se o ně nepodělit? Na to se zeptejte třeba člověka, který se narodil 3. července 1883 v Praze a zemřel 3. června 1924 v Kierlingu u Klosterneuburgu. A jak se zeptat toho, kdo zemřel už skoro před sto lety? To nevím. Vy ale každopádně držte hubu a krok.

Poznámka pod čarou:

Jeden historik a filozof (jméno neuvedu, aby se nedostal do hledáčku liberálních demokratů) popsal působení a záměry neomarxistické (newspeakem: liberálně-demokratické) kulturní revoluce takto:

„Dokud je jedinec přesvědčen, či alespoň pocituje naději, že se díky daru rozumu dají vyřešit problémy společnosti, pak tato nikdy nedosáhne takového stavu beznaděje a odcizení, které jsou nezbytné k vyvolání revoluce.“

Já za sebe mohu prohlásit, že naději, že se díky daru rozumu dají vyřešit problémy společnosti, již skutečně nepocituji.

O CO ŠLO V PŘÍPADU KRAFT:

Vše začalo v roce 2018, kdy poradce dlouholetého poslance Jaroslava Foldyny (tehdy ČSSD, dnes SPD) a politický konzultant Michal Waltr Kraft napsal několik článků na téma migrace do Evropy ze zemí Afriky a Blízkého východu.

Šlo kupříkladu o několik variant toho, jak se Evropa vypořádá s migrací z Afriky. Podle něho existují čtyři varianty. Buď se přívalu migrantů Evropa podvolí, což by prý v konečném důsledku neznamenal nic jiného než genocidu původního evropského obyvatelstva.

Druhým možným scénářem podle něho je jakýsi Marschallův plán pro Afriku, kdy by Evropa buď na tomto kontinentě za vlastní peníze vybudovala kompletní infrastrukturu, aby Afričané neměli důvod své země opouštět, anebo jim pouze zaplatit. Nic z toho by však nebylo udržitelné a opět by to Evropu stálo statisíce životů. Nejpříjemnějším plánem se mu proto jeví varianta nazvaná „střelba na hranicích“. „Poslední variantou je potápění člunů s migranty, případně střelba po migrantech pokoušejících se překročit evropské hranice a šíření informace, že jsme k uvedené strategii přistoupili,“ psal Michal Walter Kraft.

Zdůrazňoval přitom, že násilné překračování hranic v masové míře je nutné považovat za válečný akt. Dodejme, že něčemu podobnému jsme byli v minulosti svědky třeba na řeckých hranicích. Davy migrantů tehdy svrhávaly ploty nebo útočily na policisty a vojáky.

Na Krafta bylo před časem podáno trestní oznámení, které bylo zprvu odloženo, ale nakonec došlo ke vznesení obžaloby. Sám Kraft si tehdy postěžoval, že jako první nebyl o vývoji ve vlastním případě informován oficiálně, ale novináři. Věc nakonec doputovala až k soudu, který trestním příkazem bez nařízeného jednání rozhodl. Kraft měl zaplatit buď pokutu, anebo jít na dva měsíce „do chládku“. Připomeňme, že se bavíme o údajné vině za vlastní názory, které před lety zformuloval do série článků.

Případ nedávno komentoval i prezident Miloš Zeman. ParlamentníListy.cz mu během rozhovoru předložily názor státní zástupkyně Markéty Mizerové, podle níž jednou z variant Kraftova potrestání je odeslat autora článků „na převýchovu“

Zdroj: parlamentnilisty